

3 віча польських робітників у Відні.

Польські робітники, зібрані при співучасті представителів Партії Німецької Австрії, представителів Кружка українських студентів-комуністів, югославських комуністів і румунських товаришів на масовій візній у Відні дня 22. лютого с. р. в залі Робітничого Дому Фаворитен, скликані Польською Робітничою Радою Відня і околиць в справі мирових пропозицій, Соціалістичній Росії і в справі організації матеріальної допомоги для переслідуваних політичних в'язнів в Польщі, заявляють:

Так звана "Незалежна Польща" завдячує своє існування волі імперіалізму коаліції, коїрний хотів бачити в Польщі перед-мур капіталістичної Європи "перед большевицьким залізном". "Незалежна Польща" має сповнити ролю ката пролетарської революції, має бути найдадше на схід висунутою твердиною реакції. Польська буржуазія продала польського робітника і селянина і на розказ імперіалістичної банди, на розказ злученої ліги банкірів, вислала маси працюючого люду на нову війну, на безлізду, злочину, ганебну війну за освободження пролетаріатом Росії (і України).

В імені соціалізму, в імені солідарності з героїчною людською боротьбою російського пролетаріату, борючого ся за свою і нашу справу, жадемо застановлення війни з Соціальною Росією і Соціальною Україною.

Нинішня боротьба міжнародної реакції з революцією скуюла ся на польсько-большевизький фронт. На нім рішавче ся нині судба дальшого ходу міжнародної революції. Дятого справа мира Польщі з Соціальною Росією є справою міжнародного пролетаріату.

Зваживши, що нинішня боротьба революційного пролетаріату з буржуазією вимагає безпосередньої чинної акції на полі внутрішньої і заграничної політики, зібрані визнають:

1. Пролетаріат всіх країн, а особливо пролетаріат країн коаліції, щоби змусив свої уряди до заперестання попірания контр-революційної політики польського уряду через стримання висланих амуніцій до Польщі, як також всякої помочи матеріальної, яка уможливила йому ведені війни.
- Питане амуніцій і фінансів є переважно рішавчим чинником в справі дальшої війни реакційної Польщі з комуністичною, робітничою Росією.
2. Всіх робітників до організування матеріальної помочи для катованих і голодуючих в'язнів в Польщі через збирання складок або самоподаткування.
- Тільки міжнародна енергія на акція пролетаріату забезпечить нашу перемогу.
- Хай живе міжнародна солідарність пролетаріату!

Що виробляє польська шляхта на Волині.

Варшавський "Робітник" з 16. марта містить копію з цікавих документів, які кидають яскраве світло на поводження польської влади в занятих польськими військами місцевостях Волині:

"Експозитура польської жандармерії в Острові.

Протокол, списаний дня 27. листопада 1919. р. з пор. Любинським Мечиславом в Острові. Пор. 5. полку уланів Любинський зніва: "Дня 16. б. м. вирушив під команду пор. Доліського на карну експедицію до місцевості Мякоти, Борисів, Плузжю, Гнойдиня, Велика, Більчичи і Добричів, де нашим завданням було розбрати сильно озброєну людину і примусити її до послуху цивільній владі, а нічого нам не згадувано про ескзецію грошей для заряду маєтків графа Тишкевича в Плузжю. Коли ми приїхали до згаданих місцевостей, то переконались, що ці села були вже розброєні. Підчас виконання з наказу п. Тончевського репресій над людину виявилось, що донесення п. Тончевського були містифіковані, і правдоподібно ходило йому не про розброєне, але о стероване згаданих місцевостей, де знаходять маєтки гр. Тишкевича, в цілі вимушена заплати від хлопів для заряду маєтків гр. Тишкевича в Плузжю, про що згадує мені після впровадження акції. Підчас пробування в Острові п. Т. сказав мені, що тепер вже хлопів самі зносять гроші гальпоном. Підпис: пор. Любинський."

Другий документ звучить: "Експозитура жандармерії в Острові.

Протокол, списаний дня 28. листопада 1919. р. в громаді Плузжж; карма військова експедиція з підписом старостою Адамом Тончевським.

Наказано мені було зібрати сходи з мешканців села Плузжж, на, при чому заявлено мені, що в разі як хлопів не заплатять

Петлюра ще раз зрікається сходу Галичини в користь Польщі.

Петлюра є тепер орудом в руках польських і альянтських, а головною французьких імперіалістів в їх боротьбі проти соціальної України і Росії. Помимо того, що в теперішній хвилині Петлюра не має жадного попертя в українському народі, що є самий надійний засіб до здійснення його планів, він запобігає ласки і шукає попертя в польських і альянтських імперіалістів. І так телеграма з Варшави доносить, що небагато втридє до закінчення угоди між Петлюрою і польським правительством, на основі котрої Галичина має стати в руках поляків. Друга телеграма з Сан-Ремо (в Італії) доносить, що підписана Петлюрою, Перепелиця, общією альянтам за їх поміч платити збіжжю, цукром, шкірою, вуглем, залізом і т. д.

Комуністична федерація на Балкані.

Д. Пурнарас подає в французькій часописі "Іманіте" слідуючий огляд комуністичного руху на Балкані:

Так як в кожній іншій країні обнятий війною, так і на Балкані є велике внутрішнє напружене. Концентрація капіталу; монополізація средств продукції і обміну і індустриальний розвиток спричинили велику перемену в суспільній інтелегенції, що заробляє собі екзистенці-мінімум або менше, цілком відосить ся по своєму класовому становищу до пролетаріату, але по своїй класовій свідомості стоїть, взявши загалом, значно вище його, через те підлягає великому впливові з боку капіталу, часто служить несвідомо зброєю гнєту над пролетаріатом і... жертвою гніву повставшого трудового люду.

Інтелегенція вільного фаху, з "рентабельним, інтелектом або талантом, по своїй економічній суті виростає разом з капіталізмом, користується ся реальними вигодами капіталістичного устрою, зростає ся з ним психічно, ідеологічно і економічно. Є його духовною опорою і захистом, його ідеологічною і поетом. А тому так кричить проти революції і є фактичним ворогом пролетаріату. Щоб замаскувати своє обличчя і укріпити економічне становище, гримірує ся під "провідників людськості", "творців" і тероризує пролетаріат духовно, пускаючи в ход всі свої таланти, красномовство, всі засоби могутчої мистецької сугестії.

Є сильний ворог пролетаріату!

Він своїми знаннями, тисячами і міліонами книжок, листків, газет, нот, картин, консультацій, мірковань, філософії і т. д. духовно тероризує трудові маси, шматує ім психіку, нерви, льюгку. Як вправний дурсвіт, жонглер, шаман, крутить ся, вищить, прорікає, аналізує, доводить, переконує і намагає ся збити з толку, з простого шляху класових інтересів, себто революції. І хоч невелика ся група, але в порівнянню з "етнографічною масою" є дивна ся, як вона силкує ся творити Україну по своєму образу і подобю, а не так, як хоче трудовий люд. Вже три роки веде завзяту боротьбу проти народу і хоче його засугестіонувати цілком, щоб він повірив, що ніби його інтереси тотожні з інтересами сих "трудюків" і рєнтєрів.

ВІСТІ З ВИННИЦІ.

На основі інформацій, які достав "Вперед" від приїзної особи з Винниці, подає він в числі з 23. марта між іншим слідуюче:

Винниця має вигляд зовсім український з галицьким навіть кольоритом, через те, що вся влада у Винниці в руках Галичан.

На чолі Рєвкому Галичан — др. Никифор Гріняк. Командант міста й комісар теж Галичани. Всюди почуєте українську мову в установчих зборах і на уличях. Велику ролю відіграють Петро Шекерик-Доніков і Микола Балицький. Останній — голова Винницького комітету комуністичної партії. Виходить газета "Червоний Стрілець" — орган галицьких комуністів. Крім того регулярно одержує ся київські часописи: "Боротьба", "Червоний Прапор" і "Наддністрянський Комуніст".

Винницькі рєвкомці переконані, що вони на справжньому шляху відбудована Соборної України.

Взаємини з Київом регулярні.

В Київ-Рєвком передає свої справи постійному Виконавчому Комітетови. Для затвердження його і змін в його складі скликає ся в половині цвітня конгрес українських комуністів.

В-Київ існує окремо галицька комуністична партія, на чолі якої стоїть т. др. Іван Сік. Недavno він приїздив до Винниці. Відбуло ся віче, де виступили Сік, Михайло Баран, Шекерик-Доніков, Мороз і Микола Балицький. Говорили про майбутні наміри і перспективи.

В початку лютого у Винниці був отаман повстанців Шепель, який приймав участь у військових нарадах.

Колішні центральні бюро всеукраїнського залізничного союзу, яке евакуувало ся одночасно з Урядом з Каміця, зараз опинило ся в Київі, де продовжує свою профєсійну й політичну діяльність.

Незабаром відбудеть ся всеукраїнський залізничний зїзд, який скликає Центральне Бюро.

Польські звірства над полоненими

МОСКВА, 25. марта. Прибуваючі до Гомеля втікачі з Мозиря повідомляють, що польські легіонери по звірських звичаїв ранених і хорих червоноарміїстів, які дістали ся до них в полон.

Як петлюрівці святкують роковини Шевченка?

В "Новій Добі" з 3. цвітня читаємо:

Наш кореспондент доносить з Бердів:

Завтра тут гальове представлене пам'яті Шевченка. Ранком улаштує українське громадство паннахду, а ввечєром комєрс по Шевченку. І уявить собі — хто буде на сьому комєрсі: ген. Гренєр (сей Скоропадського гетьманом зробио. — Прим. Рєд.), Фалькенгайм, майор Гааз (комєндант нім. контррозвідки в Київі, що арештував членів У. Н. Союзу. Прим. Рєд.) і други подібні сині сенатори. Запрошено також і російських чорносотєнців як Фальш-Файн (одеський поміщик-чорносотєнець. Прим. Рєд.), а також офіцерів і ріжких представителів "європейської" дипломатії. І так збереть ся поминати пам'ятя борця за волю і правду Т. Шевченка найчорніша реакція, буржуазія і антиукраїнська сволоч — при спільній трапєзі. Запрохав ся галич п. М. Порш, укр. соц. дем. посол Укр. Нар. Рєпублики етє.

Ми думає, щоб прийшли всі запрошені "добродії", але що їх запрошено не факт... Стільки наш інформатор — комєнтарі завів!

Київ має за час революції десть господарів.

"Совет Росії", орган Російського Соціального Бюро в Нью-Йорку, подає слідуюче:

В часі революції Київ був занятий ворожим військом десть разів. Іменно: 1) в жовтні 1917. р. правительством Керєнського відбрало Київ від большевиків; 2) в грудні 1917. р. українське — правительством Грушевського і Винниченка відбрало Київ від Керєнського; 3) в січні 1918. р. большевики по двотижневім bombardуваню Києва відбрало його від української "Национальної Ради"; 4) в лютім 1918. р. Німци вигнали большевиків; 5) в цвітні гетьман Скоропадський вигнав з Києва Січовики; 6) в палодисті 1918. р. Петлюра з Січовиками вигнав Скоропадського; 7) в серні 1919. р. Дєйкін заняв місто; 9) Дєйкін відігнав з під Києва галицьких Українців; 10) в грудні 1919. р. большевики знова заняли Київ і за сям разом треба сподівати ся, що він остатьє ся раз на все в руках совітів. ("У. Ш. В.")

Як витрачують ся народні гроші...

Львівська "Громадська Думка" з 21. марта помістила допис з Відня такого змісту:

"Минулої пятниці заснувалось у Відні товариство під назвою "Буковинський політичний клуб". Належати можуть до його всі буковинські Українці. Головою вибрано посла радника І. Семаку, місто головою радника нем. Еха. У видлі увійшли радник др. Турєнський, др. Бриндзан, др. Кочєрган і др. "Член Директорії" А. Макаренко виявив готовість асигнувати на цілі клубу 1 міліон австр. корон."

Після наших відомостей належить до сього товариства крім зазначених панів ще п'ятьох добродіїв. І на се товариство, що складає ся з десятичлєна члєнів, асигнує "члєн верховної влади" Макаренко один міліон австр. корон...

Так витрачують самозванці за кордоном зареєтє добро, — а коли до їх вернетє ся за помочю — український робітник або повертаючий з полону жовіур — то йому відкажуть: "нема грошей!"

За те є вони для "чесної" компанії дипломатів, ріжнього рода клубів і "верховної влади"... ("Нова Доба").

Комуністичний університєт.

Як доносить "Times" (з 22. лютого) у Вітебській відкрито комуністичний університєт для підготовки учителів в комуністичній науці.

ша його видатків навіть при комфортному способі житя. Маємо таких прикладів безліч у області торговлі і промисловости. Одержує таких пан, наприклад, 40.000 карбіванців річно (до війни), його екзистенці-мінімум в Київі, прим., 12.000 карб., а останні 28.000 карб. він "відкладає". Сі 28.000 карб. є фактично і економічно "рєнтою від інтелекту", котрим він монопольно володє. Коли прийняти пересічний процент 5, то капіталізація сього доходу покаже, що сей пан ніби орудує капіталом 560.000 карб., з якого і дістає що річно 28.000 карб. рєнти. Позаяк сей дохід є частинною надвартости, взятої від праці пролетаріату, то без сумніву сей директор є експлуатором, що разом з власником фабрики експлуатує робочу масу. Його інтереси спільні з інтересами власника фабрики і протилежні інтересам пролетаріату. Власник фабрики експлуатує труд через зарплату продукції, а директор — через природне богатство (інтелект). Вони обидва є монополістами. Очевидно, інтелект є природною монополією, але коли в капіталістичному устрою пустити інтелект в хід, то за се можна дістати не лише трудову платню, а рєнту, що економічно є частинною взятої у пролетаріату надвартости. Інтелегент рєнтабілітєт має спільного богато з рєнтабілітєтом приватно-власної землі, бо як інтелект, так і земля — є природними добрами.

Через те все ясно, що інтелегенція, яка має дохід вищий над екзистенці-мінімум, по своєму класовому становищу, по економічній природі сього доходу — належить до буржуазії, хоч по формі експлуатації своєї праці (найм) її можна зачислювати до трудових мас. Але форма не повинна закривати дійсного зміст і ми повинні ясно розмежувати сі два взаїмно-ворожє табори — пролетаріат і рєнтьєр-інтелегенція. Сі інтелегент кричить те перш, що вони належать до "трудюків-мас" (бо во-газєтєного "демократизму", маскуючи свою трудячі ся над ограблованєм їх), навіть закладають всія трудові партії, обурують ся, до соціалізму, як до ідеалу, тоді, коли інтерес

пролетаріат не пускає їх до влади і доводить, що адвокат, городський лікар, директор, управитель маєтку і т. п. "трудювики" є також наймитами, пролетарями, а тому вони здібні обороняти інтереси народу і т. п. Шо наймити — се правда, але також правда і те, що експлуататори, буржуї, рєнтєрьє.

Адвокатура і юстиція навіть спеціалізують ся на обороні власницьких інтересів, се є спеціальний орган для оборони інституту приватної власности. Родились разом з ним і муять ся разом з ним гниуть, "Вмєствє поймані — вмєствє і повшєняні".

Цікава група інтелегенції — письменники, що живуть виключно від експлуатації сього таланту, природного добра. Іхні таланти — іхня природна монополія. І трудно щось заплідити проти сеї монополії, коли вона, як і всяка монополія, є великим, засобом для утворєня собі виключного становища, пановання. Письменники ніколи не страйкують, навіть і тоді, коли критики та рецензєнти благають їх про те. Вони не страйкують, коли видавці їх експлуатують немилосердно, бо... індивідуалізм власности (монополія до того-ж) і її інтереси тримають їх на суспільному становищу не пролетаріату, а буржуазії. Талант приносить рєнту, а проти одержування рєнти ніхто не страйкує. В залежності від природного добра (таланту) залежить розмір рєнти і ступінь власницького напруженя, розвитку власницького інстинкту. І тому лише виключної натури з письменників ідуть в соціалізм, прикрічують ся до пролетаріату. В Росії один Горький став з пролетаріатом, а рівні йому письменник, співак, музикант і т. п. підлягають очевидно експлуатації з боку своїх патронів, імпрєсарію, видавців, то-що, але се подобно до того, як більший буржуї експлуатує меншого: через те вони не перестають бути буржуями, коли навіть цілком справедливо нарікають на визиск.

Ми-б могли вже установити, що трудова

Мі-б могли вже установити, що трудова

(Докінченє будє.)